

HNĚV BOHŮ

Rick Riordan

FRAGMENT

KRONIKA CARTERA KANEA HNĚV BOHŮ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Rick Riordan – Bohové Olympu – Proroctví

Christopher Paolini – Eragon

Michaela Burdová – Poselství jednorozců – Strážci dobra

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Iva Hlaváčková – Diamantová cesta

Rick Riordan

Kronika Cartera Kanea – Hněv bohů – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

HNĚV
BOHŮ

HNĚV BOHŮ

FRAGMENT

*Pro Connera a Maggii, skvělý sourozenecký tým
rodiny Riordanů*

Obsah

1. Zábava se spontánním vznícením	11
2. Zkrotíme třítunového kolibříka	22
3. Zmrzlinář plánuje naši smrt	32
4. Narozeninová pozvánka na soudný den	45
5. Naučím se nenávidět hovnivály.	61
6. Málem mě zabije pítka pro ptáky	73
7. Dar od psohlavce	83
8. Všeobecné zpoždění na stanici Waterloo (za toho obřího paviána se omlouváme)	95
9. Výškově omezený výlet do Ruska	115
10. Setkání se starým rudým kamarádem	127
11. Carter provede neslýchanou pitomost (což nikoho nepřekvapí)	142
12. Zvládnou tajnou jménologii.	154
13. Démon mi proleze nosem	175
14. V hrobce Zii Rašídové	188
15. Velbloudi jsou nepřijemní	198
16. ... ale ne tak nepřijemní jako Římané.	209
17. Menšíkov a jeho chaotické vražedné komando	231
18. Hazard v předvečer soudného dne	246
19. Pomsta boha losů	260
20. Návštěva v domově vstřícné hrošice	275

21. Kupujeme si čas	291
22. Přátelé, kde je nečekáš	311
23. Rozjedeme divoký domácí mejdan	326
24. Slibuju nemožné	334
POZNÁMKA AUTORA	348
SLOVNÍČEK	349

VAROVÁNÍ

Toto je přepis zvukového záznamu. Carter a Sadie Kaneovi se mi poprvé přihlásili v nahrávce, kterou jsem dostal loňského roku a přepsal ji jako Rudou pyramidu. Tento druhý záznam dorazil na mou adresu krátce po vydání knihy, takže můžu předpokládat, že mi Kaneovi věří a svěřují mi pokračování svého příběhu. Pokud je tato druhá nahrávka pravdivý záznam, nedá se vývoj událostí popsat jinak než jako děsivý. V zájmu Kaneových a celého světa doufám, že následující příběh je jen vymyšlený. Jinak jsme všichni v pořádné bryndě

1. Zábava se spontánním vznícením

C
A
R
T
E
R

Tady Carter.

Poslyš, nemáme čas na dlouhé úvody. Musím tenhle příběh vypovědět rychle, jinak je s námi se všemi konec.

Pokud jsi neslyšel naši první nahrávku, tak... no, s radostí tě do našich trablů zasvětlím: po našem světě si volně běhají egyptští bohové, snaží se je zastavit banda mágů zvaných Dům života, všichni mě a Sadii nenávidí a obří had se chystá spolknout slunce a zničit svět.

[Au! Za co to bylo?]

Sadie mě právě praštila. Že prý tě moc vyděsím. Mám zařadit zpátečku, zacouvat a začít od začátku.

Fajn. Ale osobně si myslím, že by ses *měl* děsit.

Účelem téhle nahrávky je vylíčit, co se doopravdy děje a jak se to všechno pokazilo. Uslyšíš o nás spoustu nesmyslů od spousty lidí, ale za ty mrtvé vážně nemůžeme. Ani za to s tím hadem. No... aspoň ne přímo.

Všichni mágové světa se *musí* spojit. Jinak nemáme šanci.

Takže tady je ten příběh. Rozhodni se sám. Všechno to začalo, když jsme podpálili Brooklyn.

Mělo to být jednoduché: vklouznout do Brooklynského muzea, vypůjčit si jistý egyptský artefakt a zmizet tak, aby nás nechytily.

Ne, loupež to nebyla. Tu věc jsme pak chtěli vrátit. Ale asi jsme vypadali dost podezřelí: čtyři děti v černých úborech nindžů na střeše muzea. Jo, a k tomu pavián, taky převlečený za nindžu. *Rozhodně* podezřelá banda.

Ze všeho nejdřív jsme poslali naše učedníky Jas a Walta otevřít boční okno. Khufu, Sadie a já jsme se mezitím vypravili prozkoumat velkou skleněnou kupoli uprostřed střechy, což měla být naše úniková cesta.

Jenže nevypadala moc nadějně.

Bylo už dlouho po setmění a muzeum mělo být zavřené. Ale kupole zářila. Uvnitř, o dvanáct metrů níž, v plesovém sále velikém jako letištní hangár, korzovaly a tančily stovky lidí ve smokinzích a večerních šatech. Hrál tam orchestr, ale hudbu jsem neslyšel, protože mi v uších hučel vítr a zuby mi cvakaly. V tom lněném pyžamovém úboru jsem mrzl.

Mágové by měli nosit len, protože tento materiál nepřekáží magii. V egyptské poušti, kde nebývá zima a deštivo, je to nejspíš výborná tradice. V březnu v Brooklynu málem sebevražda.

Mé sestře Sadii zima zřejmě nevadila. Rozebírala zámky kupole a pobrukovala si do rytmu něčeho ze svého iPodu. No vážně – co je to za zloděje, který si přinese na vloupačku do muzea vlastní hudební doprovod?

Byla oblečená stejně jako já, až na ty vojenské boty. V blond vlasech měla červený melír – fakt nenápadný na tajnou misi. Díky modrým očím a světlé pleti se mi ani trochu nepodobala, což nám oběma vyhovovalo. Vždycky byla výhoda moct tvrdit, že ta bláznivá holka vedle mě není moje sestra.

„Říkalas, že muzeum bude prázdné,“ postěžoval jsem si.

Sadie mě neslyšela, dokud jsem jí nevytáhl sluchátka z uší a nezopakoval to.

„No, *mělo* být prázdné.“ Nepřiznala by to, ale po třech měsících ve Spojených státech už ztrácela britský přízvuk. „Podle webových stránek zavírá v pět. Jak jsem měla vědět, že tu bude svatba?“

Svatba? Podíval jsem se dolů a viděl, že má pravdu. Některé ženy na sobě měly narůžovělé šaty družiček. Na jednom stole trůnil veliký bílý patrový svatební dort. Dvě skupiny hostů zvedly ženicha a nevěstu na židlích a nesly je sálem k sobě, kolem se rojili jejich přátelé, tancovali a tleskali. Celé to vypadalo, jako by se schylovalo k čelní srážce nábytku.

Khufu zaťukal na sklo. Ani v tom černém úboru nedokázal splynout s tmou kvůli zlatému kožichu, nemluvě o pestrobarevném nose a zadku.

„Agh!“ zavrčel.

Protože byl pavián, mohlo to znamenat cokoli od *Koukejte, tam dole je jídlo přes To sklo je ale špinavé až po Hele, ti lidi ale dělají s těmi židlemi pitomosti*.

„Khufu má pravdu,“ přitakala Sadie. „Tou oslavou bez povšimnutí neproklouzneme. Leda tak předstírat, že jsme údržbáři –“

„Jasně,“ uchechtl jsem se. „„Pardon, prosím. Jenom tudy pronešeme třítunovou sochu. S dovolením ji vyvěčeme střechou ven. Nenechte se rušit.““

Sadie obrátila oči v sloup. Vytáhla hůlku – zahnutý kus slonoviny s vyrytými nestvůrami – a namířila ji na spodní část kupole. Zlatý hieroglyf se rozzářil a poslední zámek odskočil.

„No, proč to vlastně otvírám,“ zakabonila se, „když tudy neodejdeme? Nemůžeme prostě zmizet stejnou cestou, jakou jsme vlezli dovnitř – tím bočním oknem?“

„Už jsem ti to říkal. To socha je *obrovská*. Tamtudy neprojde. Navíc ty pasti –“

„A co to zkusit znova zítra v noci?“ navrhl.

Zavrtěl jsem hlavou. „Zítra se celá výstava sbalí a přestěhuje se jinam.“

Povytáhla obočí svým známým protivným způsobem. „Kdyby nás tak někdo dřív *upozornil*, že tu sochu musíme ukrást –“

„Nech to být.“ Věděl jsem, kam ten rozhovor povede. Nepomůže nám, když se budeme se Sadií celou noc hádat na střeše. Jasně, měla pravdu. Nevaroval jsem ji dost brzo. Ale, sakra – neměl jsem zrovna spolehlivé zdroje. Až po týdnech žádostí o pomoc

jsem ve snu konečně dostal radu od kámoše, sokolího boha Hora: *Jo, mimochodem, už jsem ti řekl o tom artefaktu, cos chtěl? O tom, co může být klíčem k záchraně světa? No, tak ten posledních třicet let trčí tamhle kousek touhle ulicí v Brooklynském muzeu, ale zítra se stěhuje do Evropy, tak sebou hodte! Máte pět dní na to, abyste zjistili, jak ho použít, jinak je s námi se všemi konec. Hodně štěstí!*

Mohl jsem mu vynadat, proč mi to neřekl dřív, ale nemělo to smysl. Bohové promluví jen tehdy, když se jim chce, a o smrtelném čase nemají moc ponětí. Vím to, protože jsem měl Hora před několika měsíci přímo v hlavě. Ještě mi po něm zbylo pár zlovyků – občas mám třeba sto chutí lovit myši nebo vyzývat lidi k boji na život a na smrt.

„Držme se prostě plánu,“ prohlásila Sadie. „Vlezeme dovnitř bočním oknem, najdeme sochu a necháme ji proplout sálem. Co s tou svatbou, to se vytříbí po cestě. Možná nějak odlákáme pozornost.“

Zamračil jsem se. „Odlákáme pozornost?“

„Cartere, neboj se,“ domlouvala mi. „Dopadne to výborně. Lepší nápad stejně nemáš, co?“

Problém byl v tom, že jsem ho vážně neměl.

Člověk by řekl, že magie všechno zjednoduší. Ve skutečnosti ale věci spíš zkomplikuje. Vždycky se najde milion důvodů, proč to nebo ono kouzlo v nějaké situaci nefunguje. Nebo ho překazí jiná magie – jako ta ochranná kouzla tady v muzeu.

Nevěděli jsme, kdo je nastražil. Možná se mezi personálem skrýval mág, což by nebylo nic zvláštního. I náš táta používal doktorát z egyptologie jako krytí k tomu, aby získal přístup k artefaktům. A Brooklynské muzeum mělo navíc největší sbírku magických egyptských svitků na světě. To proto se strýc Amos usídlil v Brooklynu. Spousta mágů by mohla mít důvod hlídat poklady muzea a nastražit léčky.

Ať to bylo, jak chtělo, dveře a okna chránily dost nepříjemné kletby. Nedokázali jsme otevřít magický portál do expozice ani přimět donáškové vešebty – kouzelné hliněné sochy, které nám sloužily v knihovně –, aby nám opatřily, co potřebujeme.

Museli jsme se horko těžko dostat dovnitř a zase ven. A pokud uděláme chybu, těžko říct, jaké prokletí rozpoutáme: hlídací nestvůry, morové rány, požár, výbušné oslíky (nesměj se, ti jsou strašní).

Jediný nezabezpečený východ byla kupole nad sálem. Zřejmě neměli strach, že by zloději nechali exponáty vyplout otvorem dvacíct metrů vysoko. Nebo tam možná nějaká léčka *byla*, ale tak dobře utajená, že jsme ji neobjevili.

Každopádně jsme to museli zkusit. Na ten lup – pardon, *půjčku* – nám zbýval jen dnešní večer. A pak pět dní na zjištění, jak tu věc použít. Miluju šibeniční termíny.

„Tak jdeme do toho a vymyslíme něco po cestě?“ zeptala se Sadie.

Shlédl jsem na svatební společnost a doufal, že jí ten slavnostní večer nezkazíme. „Asi jo.“

„Výborně,“ přikývla Sadie. „Khufu, ty zůstaň tady a hlídej. Až nás uvidíš, jak se blížíme, otevřeš kupoli, ano?“

„Agh!“ přisvědčil pavián.

Zabrnělo mě v zátylku. Něco mi říkalo, že tahle loupež nebude žádná zábava.

„Jdeme,“ zavelel jsem. „Podíváme se, jak si vedou Jas a Walt.“

Spustili jsme se na římsu u druhého patra, ve kterém byly umístěny egyptské sbírky.

Jas a Walt postupovali výborně. Lepicí páskou připevnili kolem okrajů okna čtyři sošky Horových synů a namalovali na sklo hieroglyfy proti prokletím a poplašnému zařízení smrtelníků.

Když jsme se Sadií přistáli vedle nich, vypadalo to, že jsou uprostřed vážné diskuse. Jas držela Walta za ruce. Překvapilo mě to, ale Sadii ještě víc. Vykvikla, jako když se šlápne na myš.

[Ale jo, vykvikla jsi. Já u toho *byl*.]

Co jí na tom vadilo? No, hned po Novém roce, když jsme společně vypustili náš amulet *džed*, abychom přivolali děti s magickým potenciálem, Jas a Walt přišli jako první. Trénovali s námi už sedm týdnů, déle než všechny ostatní kluci a holky, takže jsme je docela dobře poznali.

Jas byla roztleskávačka z Nashvillu. Jas je zkratka pro Jasmínu, ale člověk jí tak nesměl říkat, pokud nechtěl být proměněný ve křoví. Je hezká, jako bývají blondaté roztleskávačky – ne zrovna můj typ –, ale člověk ji musel mít rád, protože byla na všechny milá a vždycky ochotná pomoci. Navíc měla talent na léčebnou magii, takže se hodilo mít ji s sebou pro případ, že by se něco pokazilo, což se nám se Sadií stávalo asi tak v devětadevadesáti případech ze sta.

Dneska večer měla vlasy zahalené černým šátkem. Přes rameno jí visel kouzelnický vak, označený symbolem lví bohyně Sachmet.

Zrovna říkala Waltovi: „My na něco přijdeme,“ když jsme za nimi se Sadií sešplhali.

Walt se zatvářil rozpačitě.

Byl... no, jak mám popsat Walta?

[Ne, díky, Sadie. Nebudu říkat, že je *supr*. Počkej si, až dostaneš slovo.]

Waltovi bylo čtrnáct, stejně jako mně, ale byl tak vysoký, že by mohl hrát fotbalového útočníka v univerzitním týmu. Měl na to i správnou postavu – štíhlou a svalnatou – a veliké nohy. Kůži měl hnědou jako kafe, o něco tmavší než já, a vlasy tak vyholené, že vypadaly jenom jako stín na lebce. I do té zimy si vzal jenom černé triko bez rukávů a sportovní kraťasy. Nebyl to zrovna typický oděv mágů, ale s Waltem se nikdo nehádal. Dorazil jako náš první učedník – až ze Seattlu – a byl přirozený *sau* – tvůrce kouzelných přívěšků. Nosil na krku hromadu zlatých řetízků s vlastnoručně vyrobenými magickými amulety.

Zkrátka, byl jsem přesvědčený, že Sadie na Jas žárlí a líbí se jí Walt. Nikdy by to ale nepřiznala, protože posledních pár měsíců vzdychala nad jiným klukem, do kterého se zjančila. Vlastně to byl bůh.

[Jo, jasně, Sadie. Nechám toho. Ale vidím, že to nezapíráš.]

Když jsme jim vpadli do rozhovoru, Walt bleskurychle pustil Jas ruce a ustoupil od ní. Sadie koukala z jednoho na druhého a snažila se uhodnout, o co šlo.

Walt si odkašlal. „Okno je připravené.“

„Paráda.“ Sadie se podívala na Jas. „Jak jsi to myslela, že na něco přijdete?“

Jas zalapala po dechu jako kapr na suchu.

Walt odpověděl za ni: „Vždyť víš: Kniha Reova. My na to přijdeme.“

„Ano!“ přidala se Jas. „Kniha Reova.“

Připadalo mi, že lžou, ale rozhodl jsem se, že je mi do toho houby, jestli se mají rádi. Na nějaké drama stejně nebyl čas.

„Fajn,“ vyhrkl jsem, než se Sadie stačila ozvat a požadovat nějaké lepší vysvětlení. „Tak se pustíme do té zábavy.“

Okno se otevřelo lehce. Žádné kouzelné výbuchy. Žádné sirény. Oddechl jsem si, vešel do egyptského křídla a uvažoval, jestli se nám to nakonec přece jenom nepovede.

Egyptské artefakty ve mně vyvolaly nejrůznější vzpomínky. Až do loňska jsem většinu života cestoval po světě s tátou, který putoval z muzea do muzea a přednášel o starověkém Egyptě. To bylo předtím, než jsem zjistil, že je mág – než osvobodil celou bandu bohů a než se nám život převrátil naruby.

Teď už jsem se nedokázal podívat na žádné egyptské dílo bez toho, abych s ním necítil osobní spojení. Otrásl jsem se, když jsme prošli kolem sochy Hora – boha se sokolí hlavou, který loni o Vánocích bydlel v mém těle. Prošli jsme kolem sarkofágu a já si vzpomněl, jak ďábelský bůh Sutech v Britském muzeu uvěznil našeho otce do zlaté rakve. Všude byly obrázky Usira, boha mrtvých s modrou kůží, a já myslel na to, jak se táta obětoval, aby se mohl stát novým Usirovým hostitelem. Zrovna teď někde v kouzelné říši duatu náš táta vládně podsvětí. Nemůžu ani popsat, jak je to divné, vidět pět tisíc let starý obrázek modrého egyptského boha a pomyslet si: Jo, to je taťka.

Všechny ty artefakty vypadaly jako rodinné památky: hůlka zrovna jako Sadiina; obrázek serpopardů, kteří nás jednou napadli; stránka z Knihy mrtvých s démony, jež jsme osobně potkali. A pak tam byly vešebty, kouzelné figuríny, ožívající, když je k sobě člověk povolá. Před pár měsíci jsem se zamiloval do holky jménem Zia Rašídová, z níž se vyklubal taky takový vešebt.

Poprvé se zamilovat není žádná legrace. Ale když se navíc ukáže, že ta dotyčná je z hlíny a před očima se ti rozsype na kousky – no, pak se dá vážně říct, že se tvoje láska rozpadla.

Procházeli jsme prvním sálem pod velikým egyptským zvěrokruhem na stropě. Slyšel jsem, jak ve velkém sále přes chodbu vpravo probíhá oslava. Hudba a smích se rozléhaly celou budovou.

Ve druhém egyptském sále jsme se zastavili před kamenným vlysem, velkým jako vrata do garáže. Do kamene byl vytesaný obrázek nestvůry ušlapávající lidi.

„Není to gryf?“ zeptala se Jas.

Přikývl jsem. „Jo, egyptská verze.“

To zvíře mělo lví tělo a hlavu sokola, ale křídla nevypadala jako na běžných obrázcích gryfů. Místo ptačích křídel se nestvůře táhlo přes hřbet cosi dlouhého, vodorovného a ježatého jako dva obrácené ocelové kartáče. Pokud s nimi vůbec dovedla létat, musely se pohybovat asi jako motýlí křídla. Ten vlys byl kdysi barevný. Na hřbetě tvora jsem rozeznal červené a zlaté skvrny, ale i bez barvy vypadal gryf tajemně živě. Slídivá očka jako by mě sledovala.

„Gryfové byli ochránci,“ vzpomněl jsem si na něco, co mi kdysi řekl otec. „Hlíдали poklady a podobně.“

„Senza,“ zabručela Sadie. „Takže myslíš, že napadali... hm, například *zloděje*, když se vloupali do muzeí a kradli tam?“

„Je to jenom vlys,“ utěšoval jsem ji. Ale pochybuju, že se někomu ulevilo. Celá egyptská magie se točila kolem proměňování slov a obrazů ve skutečnost.

„Tam.“ Walt ukázal přes sál. „To je ono, nebo ne?“

Širokým obloukem jsme obešli gryfa a dorazili k soše uprostřed místnosti.

Ten bůh se tyčil do výšky skoro dva a půl metru. Byl vytesaný z černého kamene a oblečený typicky po egyptsku: holá hrud', suknice a sandály. Měl tvář berana, rohy, které se mu během staletí trochu ulámaly, a korunu ve tvaru házecího talíře – sluneční disk lemovaný hady. Před ním stála mnohem menší postava člověka. Bůh mu držel ruce nad hlavou, jako by mu žehnal.

Sadie zamžourala na hieroglyfický nápis. Od té doby, kdy hostila Eset, bohyni kouzel, měla zvláštní nadání číst hieroglyfy.

„CHNM,“ přečetla. „To by se vyslovilo *Chnum*, myslím.“

„Jo,“ přikývl jsem. „Je to ta socha, kterou potřebujeme. Hor mi řekl, že v sobě nese tajemství, jak najít Knihu Reovu.“

Hor bohužel nebyl moc konkrétní. Když jsme teď tu sochu našli, vůbec jsem netušil, jak nám má pomoci. Prohlížel jsem hieroglyfy a doufal, že na něco narazím.

„Kdo je ten prcek před ním?“ zeptal se Walt. „Nějaké děcko?“

Jas luskla prsty. „Ne, už si vzpomínám! Chnum vyráběl lidi na hrncířském kruhu. Podle mě to tady zrovna dělá – vyrábí z hlíny člověka.“

Podívala se na mě, jestli to potvrdím. Popravdě, zapomněl jsem na to. Se Sadií jsme měli být učiteli, ale Jas si často pamatovala víc než já.

„Jo, správně,“ potvrdil jsem. „Člověk z hlíny. Přesně tak.“

Sadie se zamračila na Chnumovu beraní hlavu. „Vypadá trochu jako los z toho starého kresleného seriálu *Happy Tree Friends*.“

„Losí bůh to není,“ řekl jsem.

„Ale jestli pátráme po Knize Reově,“ dumala, „a Re je bohem slunce, proč tady prohlížíme losa?“

Sadie umí být pěkně otravná. Už jsem to někdy říkal?

„Chnum je jedním aspektem boha slunce,“ vysvětloval jsem. „Re má tři různé podoby. Ráno je to skarab Cheprer, přes den Re a večer Chnum, bůh s beraní hlavou, když odchází do podsvětí.“

„To je popletené,“ postěžovala si Jas.

„Ani ne,“ namítla Sadie. „Carter má taky různé podoby. Ráno zombík, odpoledne lenochod a večer –“

„Sadie,“ skočil jsem jí do řeči. „Sklapni.“

Walt se váhavě poškrábal na bradě. „Podle mě má Sadie pravdu. Je to los.“

„Díky,“ ocenila to Sadie.

Walt se na ni zdráhavě usmál, ale pořád se tvářil zamyšleně, jako by ho něco trápilo. Všiml jsem si, že si ho Jas ustaraně prohlíží, a napadlo mě, o čem spolu předtím asi mluvili.

„Dost už s tím losem,“ zavrčel jsem. „Musíme tuhle sochu dostat do domu. Má v sobě nějaké vodítko –“

„Ale jak ho najdeme?“ chtěl vědět Walt. „A pořád jsi nám neřekl, proč tak moc potřebujeme tu Knihu Reovu.“

Zaváhal jsem. Spoustu věcí jsme našim učedníkům ještě nesvěřili, dokonce ani Waltovi a Jas – například, že za pět dnů může nastat konec světa. Takové věci dokážou člověka odvést od tréninku magie.

„Vysvětlím vám to, až se vrátíme,“ slíbil jsem jim. „Teď musíme vymyslet, jak s tou sochou pohnout.“

Jas se zakabonila. „Do vaku se mi asi nevejde.“

„Co se bojíte,“ prohlásila Sadie. „Poslouchejte, očarujeme tu sochu levitačním kouzlem. Nějak ty lidi zabavíme, aby zmizeli ze sálu –“

„Počkej.“ Walt se naklonil a prohlížel si menší figurku. Chlapík se usmíval, jako by ho ohromně bavilo, že je modelovaný z hlíny. „Má amulet. Skaraba.“

„To je běžný symbol,“ odbyl jsem ho.

„Jasně...“ Walt si přešel rukou po vlastní sbírce amuletů. „Ale skarab je symbolem Reova znovuzrození, ne? A ta socha ukazuje, jak Re tvoří nový život. Možná, že ji celou ani nepotřebujeme. Možná je vodítko –“

„Páni!“ Sadie vytáhla hůlku. „Paráda!“

Chystal jsem se vyhrknout: „Sadie, ne!“ ale samozřejmě by to bylo na nic. Sadie mě nikdy neposlechne.

Zaklepala na amulet. Chnumovi se rozzářily ruce. Hlava menší sochy se rozloupkla na čtyři díly jako vršek raketového sila a z krku jí vyjel zažloutlý svitek papyru.

„Voilà,“ vydechla Sadie pyšně.

Zasunula si hůlku do pytle a popadla svitek, zrovna když jsem vykřikl: „Může to být past!“

Jak jsem řekl, má sestra mě nikdy neposlechne.

Jakmile vyškubla svitek ze sochy, celá místnost zaduněla. Ve skleněných vitrínách se objevily trhliny.

Sadie vyjekla a svitek v ruce jí vzplál. Nezdálo se, že ty plameny ničí papyrus, ani že to Sadii bolí. Ale když se je pokusila setřást,

přeskočil přízračný bílý oheň na nejbližší vitrínu a hnal se po pokoji jako po benzinové stopě. Dostal se k oknům, na skle zahořely bílé hieroglyfy a nejspíš spustily tunu ochranných opatření a klebet. Pak přízračné plameny zachvátily velký vlys u vchodu do sálu. Kamenná deska se divoce otřásla. Řezby na druhé straně jsem neviděl, ale uslyšel jsem chraplavý výkřik – znělo to jako pořádně velký a pořádně naštvaný papoušek.

Walt vytáhl hůl. Sadie máchala planoucím svítkem, jako by se jí přilepil k ruce. „Sundejte ze mě tu věc! Za tohle *vůbec* nemůžu!“

„*Ehm...*“ Jas vytáhla hůlku. „Co to bylo za zvuk?“

Zamrazilo mě.

„Podle mě Sadie zrovna zjistila, jak tu svatbu rozptýlíme,“ vydechl jsem.

C
A
R
T
E
R

2. Zkrotíme třítunového kolibříka

Před několika měsíci by to bylo jiné. Sadii by stačilo říct jediné slovo a vyvolala by přímo válečný výbuch. Já bych se obalil kouzelným bojovým ztělesněním boha a skoro nic by mě nedokázalo porazit.

Ale to bylo tehdy, když jsme byli naplno spojení s bohy – já s Horem a Sadie s Eset. Pak jsme se té síly vzdali, protože to bylo prostě moc nebezpečné. Dokud líp nezvládneme své schopnosti, mohli bychom se ze spojení s egyptskými bohy zbláznit nebo doslova vyhořet.

Takže nám zbývala jen naše omezená magie. To nám ztěžovalo provést něco důležitého – jako třeba přežít, když se probudí nějaká nestvůra a chce nás zabít.

Gryf se objevil v celé své kráse. Byl dvakrát větší než normální lev a narudle zlatý kožich měl od vápencového prachu. Ocas pokrývala ostrá pera, která vypadala tvrdá a nabroušená jako dýky. Jediným švihnutím rozdrtil kamennou desku, z níž se vynořil. Ježatá křídla se mu na zádech vztyčila. Když se pohnul, rozechvěla se tak rychle, až se rozmazala a rozhučela jako křídla největšího a nejdravějšího kolibříka na světě.

Gryf upřel hladové oči na Sadii. Svitek v její ruce pořád pohlcovaly bílé plameny a zdálo se, že to gryfa provokuje. Slyšel jsem už dost sokolího křiku – byl jsem přece párkrát sokol *osobně* –, ale

když tohle stvoření otevřelo zobák, zavřeštělo tak, až se roztrásla okna a vlasy mi hrůzou vstaly na hlavě.

„Sadie,“ vyhrkl jsem, „pusť ten svitek.“

„A jak asi? Uvázl mi v ruce!“ spustila. „Jo, a taky hořím! To jsem ti ještě neřekla?“

Přízračný oheň teď olizoval všechna okna a artefakty. Svitek jako by uvolnil zásoby egyptské magie v místnosti a já moc dobře věděl, že je to zlé. Walt a Jas stáli jako zařezaní. Nemohl jsem jim to vyčítat. Tohle byla jejich první opravdová nestvůra.

Gryf vykročil k mé sestře.

Stál jsem vedle ní a udělal jediný kouzelnický trik, který mi zbýval. Sáhł jsem do duatu a vytáhl z řídkého vzduchu svůj meč – egyptský *chopeš* se zlověstně ostrým a zakřiveným ostřím.

Sadie vypadala s tou rukou a svitkem v ohni dost hloupě, jako nějaká rozohněná Socha svobody, ale volnou rukou se jí povedlo povolat si hlavní obrannou zbraň – metr a půl dlouhou hůl s vyřezávanými hieroglyfy.

Vyjekla: „Neví tu někdo, jak se bojuje s gryfy?“

„Vyhybat se tomu ostrému?“ navrhl jsem.

„Paráda. Tak díky.“

„Walte,“ vykřikl jsem. „Zkontroluj okna. Zkus, jestli nepůjdou otevřít.“

„A-ale jsou začarovaná.“

„Jasně. Ale jestli se rozhodneme zmizet skrz hlavní sál, gryf nás sežere, ještě než se tam dostanem.“

„Zkusím ta okna.“

„Jas,“ obrátil jsem se na ni, „ty mu pomůž.“

„Ty znaky na oknech,“ zamumlala Jas. „Už – už jsem je někde viděla –“

„Dělej!“ křikl jsem.

Gryf skočil a křídla mu zahučela jako řetězová pila. Sadie vyhodila hůl, ta se ve vzduchu proměnila na tygra a s vytaženými drápy se vrhla na gryfa.

Na toho to valný dojem neudělalo. Srazil tygra, zaútočil rychle jako blesk a otevřel zobák. *LUP*. Gryf polkl, krkl a tygr zmizel.

„To byla moje oblíbená hůl!“ naštvála se Sadie.

Gryf se obrátil ke mně.

Pevně jsem sevřel meč. Ostří se rozzářilo. Zatoužil jsem mít zas v hlavě Horův hlas, aby mě povzbudil. Když má člověk osobního boha války, provádí se mu to pitomé hrdinství líp.

„Walte!“ zavolal jsem. „Jak to jde s tím oknem?“

„Snažím se,“ odsekl.

„Po-počkat,“ vyhrkla Jas nervózně. „To jsou symboly Sachmet. Počkej, Walte!“

Pak se přihodila strašná spousta věcí najednou. Walt otevřel okno, převalila se přes něj vlna bílého ohně a srazila ho na zem.

Jas se k němu rozběhla. Gryf o mě okamžitě ztratil zájem. Jako každý dobrý predátor se zaměřil na pohyblivý cíl – na Jas – a vrhl se na ni.

A já zaútočil. Ale místo aby gryf popadl naše kamarády, prohnal se přímo přes Walta a Jas a narazil do okna. Jas odtáhla Walta z cesty, zatímco gryf jako blázen bil a zakusoval se do bílých plamenů.

Snažil se *rvát* s tím ohněm. Chňapal do vzduchu. Otočil se a srazil vitrínu s vešebty. Ocasem rozdrtil na kusy jeden sarkofág.

Nevím, co mě to popadlo, ale zaječel jsem: „Nech toho!“

Gryf ztuhl. Obrátil se ke mně a vztekle zakdákákal. Stěna bílého ohně se přehnalala a hořela v rohu místnosti, skoro jako by sbírala síly na další útok. Pak jsem si všiml, jak se spojují další ohně a tvoří se z nich hořící postavy připomínající lidi. Jedna se podívala přímo na mě a já ucítil nepochybnou auru zla.

„Cartere, zabav ho.“ Sadie si těch ohnivých postav zřejmě ne všimla. Upírala oči na gryfa a z kapsy vytáhla kus kouzelného provazu. „Kdybych se dostala dost blízko –“

„Sadie, počkej.“ Snažil jsem se pochopit, co se vlastně děje. Walt ležel na zádech a třásl se. Oči mu bíle zářily, jako by se ten oheň dostal do něj. Jas nad ním klečela a pronášela nějaké léčivé kouzlo.

„GRRR!“ zakrákal žalostně gryf, jako by žádal o povolení k pohybu – jako by *poslechl* můj rozkaz stát, ale vůbec se mu nelíbil.

Ty ohnivé postavy byly jasnější a pevnější. Napočítal jsem jich sedm, pomalu se jim tvořily ruce a nohy.

Sedm postav... Jas říkala něco o symbolech Sachmet. Popadla mě hrůza, když jsem si uvědomil, jaká kletba doopravdy chrání muzeum. Osvobození gryfa byla jenom náhoda. To nebyl ten pravý problém.

Sadie hodila provaz.

„Počkej!“ vyjekl jsem, ale pozdě. Kouzelný provaz šlehl vzduchem, vyrostlo z něj lano a hnalo se ke gryfovi.

Ten rozhořčeně zakdálal a skočil po planoucích postavách. Rozprchly se a rozpoutala se všeobecná ničivá honička.

Gryf se hnal po sále, křídla mu kmitala. Vitríny se otřásaly. Poplašná zařízení ječela. Křičel jsem na gryfa, aby toho nechal, ale tentokrát marně.

Koutkem oka jsem viděl, jak se Jas zhroutila, možná vysílením z hojivého kouzla.

„Sadie!“ křikl jsem. „Pomoz jí!“

Sadie se rozběhla k Jas. Já honil gryfa. Musel jsem vypadat jako úplný cvok v tom černém pyžamu se zářícím mečem, jak zakopávám o rozbité exponáty a ječím rozkazy na obří kočku zkříženou s kolibříkem.

Zrovna když jsem si myslel, že už to horší být nemůže, vynořilo se zpoza rohu několik svatebčanů, aby zjistili, co je to za randál. Zůstali civět s otevřenou pusou. Jedna ženská v růžových šatech zaječela.

Sedm bílých ohnivých tvorů se přehnalo přímo přes svatební hosty a ti se na místě zhroutili. Ohnivci pokračovali dál, zahrnuli za roh k velkému sálu. Gryf se řítil za nimi.

Ohlédl jsem se na Sadii, která klečela nad Jas a Waltem. „Jak je jim?“

„Walt se už probírá,“ oznámila, „ale Jas je mimo.“

„Až budete moct, Sadie, jděte za mnou. Myslím, že toho gryfa zvládnou.“

„Cartere, zbláznil ses? Jsou zranění a já mám na ruce hořící svitek. Okno je otevřené. Pomoz mi dostat Jas a Walta pryč!“

Měla pravdu. Byla to možná naše jediná šance, jak dostat kamarády ven živé. Ale taky jsem už věděl, co je zač těch sedm ohnivců a že když se za nimi nepustím, doplatí na to spousta nevinných lidí.

Zamumlal jsem egyptskou kletbu – ne kouzlo, jen nadávku – a rozběhl se k té svatbě.

V hlavním sále vládl chaos. Hosté tam pobíhali, ječeli a sráželi stoly. Nějaký chlapík ve smokingu spadl do dortu a plácal se v něm s plastovou ozdobou ženicha a nevěsty nalepenou na zadku. Jeden hudebník se pokoušel utéct i s bubínkem naraženým na noze.

Bílé ohně se už zhmotnily do takové míry, že jsem rozeznal tvary – něco mezi psem a člověkem s delšíma rukama a křivýma nohama. Zářily jako přehřátý plyn, jak se tak hnaly sálem a vyhýbaly se sloupům kolem tanečního parketu. Jeden prošel přímo skrz družičku. Oči jí mléčně zbělely, zhroutila se na zem, třásla se a kašlala.

Taky bych se nejradši schoulil do klubíčka. Neznal jsem žádná kouzla, jimiž by se s těmi bytostmi dalo bojovat, a pokud se mě nějaká dotkne...

Najednou se snesl dolů gryf a hned za ním Sadiin kouzelný provaz, který se ho pořád snažil spoutat. Gryf chňapl po jedné ohnivé stvůře, na jedno polknutí ji slupl a letěl dál. Z nozder mu vyrazily chuchvalce kouře, ale nezdálo se, že by mu zhltnutí toho ohně nějak ublížilo.

„Hej!“ vykřikl jsem.

Až pozdě mi došlo, jakou jsem udělal chybu.

Gryf se ke mně obrátil a to ho zpomalilo tak, že se mu Sadiin provaz stačil omotat kolem zadních nohou.

„KDÁÁÁK!“ Gryf narazil do bufetového stolu. Provaz se protáhl, omotával se mu kolem těla a vysokorychlostní křídla rozsekávala stůl, podlahu a talíře sendvičů jako šílená drtička odpadu.

Svatebčané mizeli ze sálu. Většina běžela k výtahům, ale desítky jich ležely v bezvědomí, nebo se třásly v záchvatu s bíle zářícíma očima. Další hosté trčeli pod hromadami trosek. Poplašná zařízení byla k neutíšení a ty bílé ohně – už jich bylo jen šest – pořád neovladatelně řádily.

Běžel jsem ke gryfovi, který se válel po zemi a marně se snažil zakousnout provaz. „Uklidni se!“ křikl jsem. „Ať ti můžu pomoci, ty troubo!“

„PŠÍÍK!“ Gryfův ocas mi máchl nad hlavou a málem mi ji srazil z krku.

Pořádně jsem se nadechl. Byl jsem především bojový mág. Kouzla s hieroglyfy mi nikdy moc nešla, ale namířil jsem meč na nestvůru a pronesl: „*Ha-tep*.“

Ve vzduchu, přímo na špičce mého meče, zahořel zelený hieroglyf – symbol pro *Zklidni se*:

Gryf sebou přestal házet. Víření křídel se zpomalilo. V síni pořád vládl zmatek a zněl jekot, ale já se snažil zachovat klid a pomalu jsem se blížil ke gryfovi.

„Poznáváš mě, ne?“ Natáhl jsem ruku a nad dlaní mi zahořel další symbol – ten umím přivolat vždycky, Horovo oko:

„Jsi posvátné Horovo zvíře, ne? Proto mě posloucháš.“

Gryf mžoural na znak válečného boha. Načepýřil peří na krku a nespokojeně zaskřehotal, zavrtěl se pod provazem, který se mu pomalu obtáčel kolem těla.

„Jo, já vím,“ konejšil jsem ho. „Moje ségra je trdlo. Jenom počkej. Rozvážu tě.“

Sadie někde za mnou zaječela: „Cartere!“

Obrátil jsem se a viděl, že ke mně s Waltem klopýtá a mezi sebou napůl vlečou Jas. Sadie s tím planoucím svítkem v ruce pořád vypadala jako Socha svobody. Walt byl na nohou a oči mu už nezářily, ale Jas se hroutila dopředu, jako by jí zrosolovatěly všechny kosti v těle. Vyhnuli se ohnivému přízraku a několika šíleným svačebčanům a nějak se jim povedlo dostat se přes sál.

Walt hleděl na gryfa. „Jak jsi ho uklidnil?“

„Gryfové jsou služebníci Hora,“ vysvětlil jsem. „Tahali mu v bitvách vůz. Asi poznal, že jsem s ním spojený.“

Gryf netrpělivě zakdákal, máchl ocasem a srazil kamenný sloup.

„Moc klidný není,“ poznamenala Sadie. Vzhlédla na skleněnou kupoli o dvanáct metrů výš, odkud na nás divoce mávala drobná postavička Khufua. „Musíme Jas *okamžitě* dostat pryč,“ prohlásila.

„Mně nic není,“ protestovala Jas.

„Ale je,“ namítl Walt. „Cartere, ona ze mě toho ducha vytáhla, ale málem ji to zabilo. Je to nějaký démon nemoci –“

„*Bau*,“ doplnil jsem. „Ďábelství. Těch sedm se jmenuje –“

„Šípy Sachmet,“ vydechla Jas a potvrdila moje obavy. „Jsou to duchové pohromy a zrodili se z bohyně. Musím je zastavit.“

„Musíš *odpočítat*,“ namítla Sadie.

„Přesně tak,“ přidal jsem se k ní. „Sadie, sundej z toho gryfa provaz a –“

„Není čas,“ upozornila Jas. *Bau* se zvětšovali a byli čím dál jasnější. Další svatebčané se hroutili a duchové se volně řítily po sále.

„Umřou, pokud ty *bau* nezastavím,“ varovala nás Jas. „Dokážu usměrnit moc Sachmet a zahnat je zpátky do duatu. Jsem na to trénovaná.“

Zaváhal jsem. Tak velké kouzlo Jas nikdy nezkoušela. A po tom uzdravování Walta už byla dost oslabená. Ovšem zrovna na tohle byla *vážně* cvičená. Možná to vypadá divně, že léčitelé studují stezku Sachmet, ale protože to byla bohyně ničení, nákaz a nouze, mělo smysl učit se ovládnout její síly – včetně *bau*.

Kromě toho, i kdybych osvobodil gryfa, nebyl jsem si stoprocentně jistý, že ho zkrotím. Pořád hrozilo nebezpečí, že se rozčílí a zhltně nás místo duchů.

Venku sílily policejní sirény. Docházel nám čas.

„Nemáme na výběr,“ stála na svém Jas.

Vytáhla hůlku a pak – k velkému překvapení Sadie – dala Waltovi pusku na tvář. „To se zvládne, Walte. Nevzdávej to.“

Jas vytáhla ze svého kouzelnického vaku ještě něco – voskovou figurku – a vtiskla ji sestře do volné ruky. „Tohle budeš brzo

potřebovat, Sadie. Škoda, že ti víc pomoci nemůžu. Poznáš, co dělat, až přijde čas.“

Myslím, že jsem ještě neviděl, aby Sadii takhle došla řeč.

Jas se rozběhla doprostřed sálu, dotkla se hůlkou země a namalovala kolem sebe ochranný kruh. Z vaku vytáhla malou sošku své patronky, bohyně Sachmet, a podržela ji ve vzduchu.

Něco drmolila. Kolem ní se rozzářilo rudé světlo. Z kruhu vyrazily úponky energie a rozlézaly se do sálu jako větve stromu. Začaly vířit, nejprve pomalu, pak nabraly rychlost a magický proud chytil *bau*, donutil je letět stejným směrem, táhl je do středu. Duchové vyli, snažili se bránit kouzlu. Jas vrávorala, ale odříkávala dál kouzelnou formuli, tvář se jí leskla potem.

„Nemůžeme jí pomoci?“ zeptal se Walt.

„GRRRR!“ zachrčel gryf, což zřejmě znamenalo: *Haló! Já jsem tady!*

Sirény zněly, jako by už byly přímo před budovou. Z chodby u výtahů někdo křičel do megafonu, nařizoval poslední vlně svačebčanů opustit budovu – jako by potřebovali pobízet. Dorazila policie. Pokud nás chytí, bude se nám to těžko vysvětlovat.

„Sadie,“ spustil jsem, „připrav se, sundáš provaz z gryfa. Walte, máš ten amulet s lodí?“

„Amulet? Jo. Ale není tu voda.“

„Prostě povolej loď!“ Zalovil jsem v kapsách a našel svůj magický provaz. Vyslovil jsem zaklínadlo a najednou jsem držel asi šestimetrové lano. Uprostřed jsem udělal volnou smyčku, jako by to byla obří kravata, a opatrně jsem se blížil ke gryfovi.

„PŠÍÍK?“ zeptal se.

Přistoupil jsem blíž, myslel na to, jak rychle by mě ten zobák překousl, kdyby chtěl, a podařilo se mi hodit smyčku gryfovi na krk.

Pak se něco pokazilo. Čas se zpomalil. Ty rudé vířivé prameny Jasina kouzla se líně kroutily, jako by se vzduch proměnil na sirup. Křik a sirény se ztlumily na vzdálený ryk.

Nepodaří se ti to, zasyčel nějaký hlas.

Obrátil jsem se a ocitl se tváří v tvář jednomu *bau*.

Vznášel se ve vzduchu kousíček ode mě, planoucí bílé rysy málem zřetelné. Vypadalo to, že se směje, a byl bych přísahal, že jsem tu tvář už někdy viděl.

Chaos je příliš mocný, chlapče, řeklo to stvoření. Svět se točí mimo tvou kontrolu. Vzdej to své tažení!

„Sklapni,“ zahučel jsem, ale srdce mi divoce bušilo.

Nikdy ji nenajdeš, posmíval se mi duch. Spí na Místě rudého pís-ku, ale umře tam, jestli budeš v tom svém marném tažení pokračovat.

Připadalo mi, jako by mi po zádech lezla tarantule. Ten duch mluvil o Zie Rašidové – opravdové Zie, po které jsem pátral od Vánoc.

„Ne,“ nedal jsem se. „Jsi démon, podvodník.“

Ale jdi, chlapče. Už jsme se setkali.

„Drž zobák!“ Povolal jsem Oko Horovo a duch zasyčel. Čas se zase zrychlil. Rudé úponky Jasina kouzla se omotaly kolem *bau* a stáhly ho ječícího do víru.

Nikdo si zřejmě nevšiml, co se zrovna stalo.

Sadie všechny bránila, plácala po *bau* planoucím svítkem, kdykoli se přiblížili. Walt položil svůj amulet lodě na zem a pronesl rozkaz. Trvalo to sotva pár vteřin a amulet podobně jako hračky, které nabobtnají ve vodě, narostl do podoby egyptské rákosové lodě. Trůnila na troskách bufetového stolu.

Třesoucíma se rukama jsem vzal oba konce gryfovy provazové kravaty, jeden jsem přivázal k přídi lodi a druhý k zádi.

„Cartere, koukej!“ vyjekla Sadie.

Obrátil jsem se právě včas, abych uviděl záblesk oslepujícího rudého světla. Celý vír se zhroutil sám do sebe a vtáhl všech šest *bau* do kruhu, který stvořila Jas. Světlo pohaslo. Jas omdlela a její hůlka a soška Sachmet se jí v rukou proměnily na prach.

Běželi jsme k ní. Oblečení jí doutnalo. Nevěděl jsem, jestli dýchá.

„Odneste ji do lodi,“ zavelel jsem. „Musíme odsud zmizet.“

Vysoko nahoře jsem uslyšel slabé zavřčení. Khufu otevřel kupoli. Naléhavě gestikuloval a oblohu nad ním křížovaly světlotmety. Muzeum bylo zřejmě obklopeno pohotovostními vozy.

Po celém sále se začínali probírat omdlelí hosté. Jas je zachránila, ale za jakou cenu? Odnegli jsme ji do lodi a vlezli na palubu.

„Pevně se držte,“ varoval jsem je. „*Není* to moc vyvážené. Jestli se loď převrátí –“

„Hej!“ ozval se za námi hluboký mužský hlas. „Co to tam – Hej! Počkat!“

„Sadie, provaz, honem!“ houkl jsem.

Luskla prsty a provaz, kterým byl omotaný gryf, se rozplynul.

„JEDEME!“ křikl jsem. „NAHORU!“

„PŠÍÍÍK!“ Gryf roztúroval křídla do vysokých obrátek. Vyrázili jsme do vzduchu, loď se bláznivě houpala a hnala se přímo k otevřené kupoli. Gryf si naší váhy ani nevšiml. Loď stoupala tak rychle, že Khufu musel pořádně vyskočit, aby se dostal na palubu. Stáhl jsem ho do lodi, křečovitě jsme se drželi a snažili se nepřevrhnout.

„Agh!“ postěžoval si pavián.

„Ano,“ dal jsem mu za pravdu. „Prý jednoduchá akce.“

Na druhou stranu, tak to v rodině Kaneů chodí. Tohle by nejlehčí den z těch, které nás čekaly.

Náš gryf nějak věděl, kudy se má dát. Vítězně vyjekl a letěl do chladné deštivé noci. Zatímco jsme mířili k domovu, Sadiin svitek hořel jasněji. Když jsem shlédl dolů, na všech střechách v Brooklynu svítily přízračné bílé ohně.

Začínal jsem uvažovat o tom, co jsme to vlastně ukradli – jestli je to vůbec ta správná věc, nebo jestli nám to celou situaci jenom zhorší. Každopádně jsem měl pocit, že už jsme pokoušeli štěstí trochu moc.

S
A
D
I
E

3. Zmrzlinář plánuje naši smrt

Zvláštní, jak snadno dokáže člověk zapomenout na to, že mu hoří ruka.

Jo, pardon. Tady Sadie. Nemyslel sis přece, že nechám bráchu žvanit věčně, co? *Tak* strašné prokletí si nezaslouží nikdo.

Dorazili jsme zpátky do brooklynského domu a všichni se nahrnuli ke mně, protože jsem měla ruku přilepenou k hořícímu svitku.

„Mně nic není!“ tvrdila jsem. „Postarejte se o Jas!“

Upřímně, občas mi kapka pozornosti nevádí, ale tady nešlo o mě. Přistáli jsme na střeše domu, který je sám o sobě divná atrakce – pětipatrová kostka z vápence a oceli, něco jako křížec mezi egyptským chrámem a uměleckým muzeem, usazený na vršku opuštěného skladu na brooklynském nábřeží. Nemluvě o tom, že to sídlo poblíkává magií a pro normální smrtelníky je neviditelné.

Celý Brooklyn pod námi byl v plamenech. Jak jsme letěli z muzea, zůstávala za tím mým otravným kouzelným svítkem široká stopa přízračných plamenů. Nic doopravdy nehořelo a ty plameny nepálily; ale stejně jsme vyvolali dost slušnou paniku. Sirény kvílely. Lidi se tlačili na ulicích a zírali na planoucí střechy. Kolem kroužily helikoptéry s reflektory.

A jako by to nestačilo, brácha se potýkal s gryfem, pokoušel se mu odvázat rybářskou loď z krku a bránil té nestvůře sežrat naše učedníky.

A k tomu Jas, naše hlavní starost. Poznali jsme, že pořád dýchá, ale vypadalo to, že je v nějakém kómatu. Když jsme jí otevřeli oči, plály bíle – a to *nebyvá* dobré znamení.

Během cesty lodí na ni Khufu zkusil nasadit něco ze své proslulé paviání magie – plácal ji po čele, vydával různé nechutné zvuky a snažil se jí nacpat do pusy bonbon. Určitě si myslel, že jí pomáhá, ale na jejím stavu to nic nevytěžilo.

Teď se jí ujal Walt. Opatrně ji zvedl a položil na nosítka, přikryl dekami a hladil po vlasech, zatímco se sbíhali naši další učedníci. Nevadilo mi to. Vůbec mi to nevadilo.

Ani trochu mě nezajímalo, jak je hezký v měsíčním světle, jaké má v tom triku bez rukávů svalnaté ruce, jak se dnes držel za ruce s Jas, ani...

Pardon. Nějak jsem se zamotala v myšlenkách.

Plácla jsem sebou do zadního rohu střechy a připadala si úplně vyždímaná. Pravá ruka mě svědila od toho dlouhého držení papyru. Kouzelné plameny mě lechtaly na prstech.

Zašmátrala jsem v levé kapse a vytáhla voskovou figurku, kterou mi dala Jas. Byla to jedna z jejích léčivých sošek, používala je na vyhánění nemocí a prokletí. Voskové figurky obvykle nepřípomínají nikoho konkrétního, ale s touhle si Jas vyhrála. Očividně měla sloužit k léčení jedné jediné osoby, což znamenalo, že bude mít víc síly a měla by se ušetřit na nějakou příležitost, kdy půjde o život. Poznala jsem kudrnaté vlasy, tvář, meč v rukou. Jas jí dokonce napsala hieroglyfy na prsa jméno: CARTER.

Budeš to brzo potřebovat, řekla mi.

Pokud jsem věděla, Jas nebyla věštkyně. Neuměla předvídat budoucnost. Tak co tím myslela? Jak mám vědět, kdy figurku použít? Hleděla jsem na miniaturního Cartera a měla strašlivý pocit, že mám bratrův život doslova v rukou.

„Jsi v pořádku?“ ozval se ženský hlas.

Rychle jsem figurku schovala.

Stála nade mnou moje stará kamarádka Bastet. Maličko se usmívala, žluté oči se jí leskly, což mohlo znamenat, že je ustaraná nebo taky pobavená. U kočičí bohyně se to těžko pozná. Černé vlasy si stáhla dozadu do ohonu. Měla na sobě svůj obvyklý trikot s leopardím vzorem, jako by se chystala předvést salto vzad. A klidně se to od ní dalo čekat. Jak říkám, u koček člověk nikdy neví.

„Jsem,“ zalhala jsem. „Jenom...“ Bezmocně jsem máchla hořící rukou.

„Hmmm.“ Vypadalo to, že Bastet je z toho svitku nesvá. „Uvidíme, co s tím zmůžu.“

Klekla si ke mně a začala něco odříkávat.

Napadlo mě, jak je divné, že se mě tu snaží očarovat má bývalá kočička. Bastet se roky tvářila jako můj mazlíček Muffin. Neměla jsem tušení, že se se mnou v noci na polštáři povaluje bohyně. Pak, když náš táta osvobodil v Britském muzeu celou partu bohů, se Bastet proměnila.

Řekla nám, že na mě dohlížela šest let, od té doby, kdy ji naši rodiče pustili z cely v duatu. Měla v ní navzdýcky bojovat s hadem chaosu Apopem. To je na dlouhé povídání, ale máma předvíдалa, že Apop nakonec uteče z vězení, což bude znamenat soudný den. Kdyby s ním Bastet dál bojovala sama, zničilo by ji to. A máma si myslela, že když ji osvobodí, mohla by kočičí bohyně sehrát důležitou roli v nadcházející bitvě s chaosem. A tak ji naši pustili z cely dřív, než ji stačil Apop přemoct. Máma při tom otevírání a zavírání Apopova vězení umřela. A Bastet se rodičům samozřejmě cítila být zavázaná. Stala se mou ochránkyní.

A teď mně a Carterovi dělala opatrovnici, společnici na cestách a někdy i osobní kuchařku (pozor: kdyby ti někdy nabízela jako specialitu dne Friskies, braň se).

Ale kočka Muffin mi stejně chyběla. Občas jsem měla co dělat, abych se udržela, nepodrbala Bastet za ušima a nehodila jí nějakou křupavou kočičí pochoutku. Ovšem byla jsem ráda, že už se mnou nechce spát na polštáři. To mi fakt nechybělo.

Dodrmolila kouzlo a plameny zaprskaly a zhasly. Sevření povolilo. Papyrus mi spadl do klína.

„Díky bohu,“ vydechla jsem.

„Snad díky bohyni,“ opravila mě. „Rádo se stalo. Nemůžeme dopustit, aby síly Rea rozsvítily celé město, ne?“

Rozhlédla jsem se. Ohně zmizely. Noční silueta Brooklynu byla zase jako předtím, až na majáčky a davy ječících smrtelníků na ulicích. Když o tom tak uvažuju, vlastně *to bylo* normální i tak.

„Síly Rea?“ zeptala jsem se. „Já myslela, že ten svítek je vodítko. A zatím to je opravdová Kniha Reova?“

Bastet se naježil hustý culík jako vždycky, když je nervózní. Časem mi došlo, že si ty vlasy svazuje, aby nevypadala jako mořská hvězdice pokaždé, když se něčeho lekne.

„Ten svítek je... část Knihy,“ vysvětlila. „A já tě *varovala*. Reova moc se skoro nedá ovládnout. Když už jste tak umínění a chcete ho zkusit probudit, příště možná spustíte ohně, které tak neškodné nebudou.“

„Ale není to tvůj faraon?“ zeptala jsem se. „Copak ty ho nechceš probudit?“

Sklopila oči. Došlo mi, co jsem řekla za pitomost. Re byl Bastetovým pánem a vládcem. Kdysi dávno si ji vybral za svou bojovnici. Ale byl to taky on, kdo ji poslal do toho vězení, aby tam navěky zaměstnávala Reova hlavního nepřítele Apopa a bůh slunce mohl s čistým svědomím odejít na odpočinek. Podle mě to bylo dost sobecké.

Díky mým rodičům se Bastet z vězení dostala. Ale zároveň to znamenalo, že utekla z boje s Apopem. Není divu, že by byla nesvá, kdyby měla zase potkat svého bývalého pána.

„Nejlíp bude, když si promluvíme ráno,“ prohlásila Bastet. „Potřebuješ si odpočinout a ten svítek by se měl otevírat jen za denního světla, to se dá Reova moc líp zvládnout.“

Hleděla jsem si do klína. Z papyru se ještě kouřilo. „Líp zvládnout... jako že mě zas nezapálí?“

„Teď už na něj můžeš klidně sáhnout,“ ujistila mě Bastet. „Pár tisíciletí vězel ve tmě, proto je dost citlivý, reaguje na každou energii – magickou, elektrickou, citovou. Já mu, hm, tu citlivost trochu snížila, takže už nevzplane.“

Vzala jsem svitek. Bastet měla naštěstí pravdu. Nepřilepil se mi k ruce a nepodpálil půlku města.

Bastet mi pomohla vstát. „Běž se vyspat. Řeknu Carterovi, že jsi v pořádku. Kromě toho...“ Na tváři se jí objevil úsměv. „Zítra tě čeká velký den.“

No jo, pomyslela jsem si nešťastně. Vzpomene si na to jediný člověk, a ten člověk je moje kočka.

Podívala jsem se po bratrovi, který se pořád snažil ovládnout gryfa. Ta potvora měla v zobáku jeho tkaničky od bot a nevypadalo to, že je míní pustit.

Většina našich dvaceti učedníků se shromáždila kolem Jas a snažila se ji vzbudit. Walt se od ní nehnul. Na chvíličku se na mě nešťastně podíval a pak se soustředil zase na Jas.

„Asi máš pravdu,“ zabručela jsem. „Tady už mě nikdo nepotřebuje.“

Můj pokoj je příjemné útočiště při nevrlosti. Posledních šest let jsem bydlela v podkroví s babičkou a dědou v Londýně, a i když mi chyběl ten starý život, kámošky Liz a Emma a skoro všechno z Anglie, musím uznat, že moje království tady v Brooklynu bylo mnohem parádnější.

Mělo soukromý balkon nad East River. K tomu obrovskou přepychovou postel, vlastní koupelnu a komoru a v ní pořád nové oblečení, které se kouzlem objevovalo a pralo se, jak bylo třeba. V komodě jsem měla zabudovanou ledničku se svými oblíbenými limonádami Ribena až z Británie a ledovou čokoládou (no, člověk se občas musí něčím odměnit). Zvuková aparatura byla absolutní špička a stěny kouzelně zvukotěsné, takže jsem si mohla pouštět muziku, jak nahlas jsem chtěla, a nestarat se o suchara bratříčka vedle. Na prádelníku stála jedna z pár věcí, přivezených z mého pokoje v Londýně: otlučený kazeťák, který mi kdysi dávno dali děda s babičkou. Jasně, byl fakt nemoderní, ale nechala jsem si ho z nostalgie. Vlastně právě na něm jsme s Carterem nahráli naše dobrodružství s rudou pyramidou.

Postavila jsem iPod do stojánku a projela si seznam skladeb.

Vybrala jsem si starý mix nazvaný SMUTNÉ a přesně tak mi taky bylo.

Spustila deska 19 od Adele. Bože, to album jsem neslyšela od...

Úplně nečekaně mi začalo být do breku. Tohle jsem poslouchala na Štědrý den, když mě táta s Carterem vzali na exkurzi do Britského muzea – ten večer se nám navždycky změnil život.

Adele zpívala, jako by jí rvali srdce z těla. O klukovi, který se jí líbil, o tom, co má dělat, aby o ni stál. O tom bych něco věděla. Ale loni o Vánocích jsem při té písničce myslela i na svou rodinu: na mámu, která umřela, když jsem byla úplně malá, na tátu a na Cartera, kteří spolu cestovali po světě, nechali mě v Londýně s bábi a dědou a nestáli o mě.

Jistě, já vím, bylo to složitější. Odehrála se příšerná bitva o opatrovnictví včetně právníků a útoků špachtlemi. Táta nás chtěl s Carterem od sebe oddělit, abychom v sobě navzájem neposilovali magii, než tu sílu budeme umět ovládnout. A taky vím, že od té doby jsme si všichni bližší. Táta se mi trochu víc vrátil do života, i když je teď bůh podsvětí. A máma... no, setkala jsem se s jejím duchem. A to už myslím něco znamená.

Přesto ve mně ta muzika zas probudila tu bolest a vztek, které jsem cítila o Vánocích. Asi jsem se toho ještě nezbavila tak, jak jsem si myslela.

Prst se mi zastavil nad tlačítkem rychlého posunu dopředu, ale rozhodla jsem se, že tu písničku nechám hrát. Hodila jsem na prádelník své věci – svitek papyru, miniaturního Cartera z vosku, kouzelnický vak, hůlku. Natáhla jsem se i pro hůl a teprve pak si vzpomněla, že už ji nemám. Gryf mi ji sežral.

„Pitomý ptačí mozeček,“ ulevila jsem si.

Chystala jsem se do postele. Vnitřek dveří šatní skříně jsem si polepila fotkami, většinou kámošek a mě z loňského školního roku. Byl tam obrázek Liz, Emmy a mě, jak se šklebíme ve fotokabině na Piccadilly. Vypadaly jsme tak moc mladě a legračně.

Nechtělo se mi věřit, že je možná zítra uvidím, poprvé po mnoha měsících. Bábi s dědou mě pozvali na návštěvu a já si plánovala,

jak s holkama vyrazíme do města – aspoň jsem si to malovala, než Carter vypustil tu svou bombu „pět dní na záchranu světa“. Kdo ví, co teď bude?

Na dveřích jsem měla jenom dvě fotky, kde nebyly Liz a Emma. Na jedné jsme byli s Carterem a strýčkem Amosem ten den, kdy Amos odjel do Egypta, aby... no, jak se tomu říká, když se někdo jede uzdravovat z posedlosti ďábelským bohem? Dovolená to asi nebude.

Poslední obrázek byla kresba Anupa. Možná ho znáš: chlapík se šakalí hlavou, bůh pohřbů, smrti a tak podobně. V egyptském umění je ho všude plno – vede duše zemřelých do Síně soudů, klečí u kosmických vah, vyvažuje srdce a pířko pravdy.

Proč jsem tam měla ten obrázek?

[Dobře, Cartere, tak to přiznám, ale jenom abych ti zavřela zobák.]

Trochu jsem se do Anupa zakoukala. Já vím, jak pitomě to zní, moderní holka se zblázní do pět tisíc let starého týpka se psí hlavou, ale tohle já *nevidím*, když se na ten obrázek podívám. Pamatuju si Anupa, jak se mi zjevil v New Orleansu, když jsme se setkali osobně – asi tak šestnáctiletý kluk v černé kůži a džínovině, s rozčuchanými tmavými vlasy a krásnýma očima barvy rozpuštěné čokolády. Žádný kluk se psí hlavou, *kdepak*.

Stejně je to absurdní, já vím. Neměli jsme vůbec nic společného. Od toho dobrodružství s rudou pyramidou jsem o něm neslyšela a ani bych se neměla divit. I když to vypadalo, že ho zajímám, a možná i něco naznačil... Ne, to se mi jistě jenom zdálo.

Minulých sedm týdnů, od té doby, co k nám do brooklynského domu dorazil Walt Stone, jsem si myslela, že mě ta věc s Anupem možná přejde. Jasně, Walt je můj učedník a neměla bych si ho představovat jako svého kluka, ale připadalo mi, že když jsme se poprvé uviděli, přeskočila mezi námi nějaká jiskra. Ale teď to vypadalo, že Walt z našeho „vztahu“ couvá. Choval se tajněstkářsky, pořád se tvářil tak nějak provinile a domlouval se s Jas.

Můj život stál za houby.

Natáhla jsem si pyžamo a Adele pořád zpívala. Copak má *všech-*

ny písničky o tom, jak si jí kluci nevšímají? Najednou mi to začalo lézt na nervy.

Vypnula jsem muziku a skočila do postele.

Sotva jsem usnula, všechno se to bohužel ještě zhoršilo.

V brooklynském domě jsme spali pod ochranou nejrůznějších kouzel, která nás měla chránit před záluďnými sny, všetečnými duchy i před nutkáním, aby se nám duše vypravily na výlet. Měla jsem dokonce magický polštář, abych zajistila, že má duše – nebo *ba*, pokud to chceš po egyptsku – zůstane spojená s tělem.

Nefungovalo to ale dokonale. Občas cítím, jak mě nějaká síla ve snu ruší a snaží se na sebe upozornit. Nebo mi duše oznámí, že se někam musí vypravit, na nějakou důležitou akci, kterou mi chce ukázat.

Tohle se mi stalo hned potom, co jsem usnula. Představ si to jako příchozí hovor: mozek mi dá vybrat, jestli ho přijmu, nebo ne. Většinou je nejlepší odmítnout, zvláště když se hlásí neznámé číslo.

Ale někdy jsou ty hovory důležité. A zítra jsem měla narozeniny. Možná mě chtějí kontaktovat máma a táta z podsvětí. Představila jsem si je v Síni soudů, jak táta s modrou kůží sedí na trůně jako bůh Usir, máma v přízračné bílé róbě. Mohli by mít papírové kloboučky a zpívat „Hodně štěstí, zdraví“ a Požíračka Amemait, jejich miniaturní nestvůrka, by k tomu poskakovala a ňafala do rytmu.

Nebo by to náhodou mohl být Anup. *Čau, hm, tak mě napadlo, jestli by sis se mnou třeba nevyšla někam na pohřeb?*

No... možné to bylo.

A tak jsem ten hovor přijala. Pustila jsem duši tam, kam mě chtěla odvést, a můj *ba* se mi vznesl nad tělo.

Jestli jsi nikdy nezkoušel cestovat jako *ba*, tak ti to ani nedoporučuju – pokud tě neláká přeměna na přízračné kuře, které se neovladatelně žene proudy duatu.

Ba bývá pro ostatní neviditelný, což je fajn, když nabere podobu obřího ptáka s tvou normální hlavou. Kdysi jsem uměla proměnit

svůj *ba* na něco míň trapného, ale od té doby, co mi Eset zmizela z hlavy, už to nedokážu. Když se teď vznesu, trčím v té běžné družbě podobě.

Dveře na balkon se rozletěly. Kouzelný vítr mě vytáhl do noci. Světla New Yorku se rozmazala a zmizela a já se ocitla ve známém prostoru pod zemí: v Síni věků v hlavním sídle Domu života pod Káhirou.

Ta místnost byla tak dlouhá, že by se tam dal běžet maraton. Prostředkem se táhl modrý koberec a třpytil se jako řeka. Mezi sloupy po obou stranách se mihotaly závoje světla – hologramy z dlouhé egyptské historie. Světlo měnilo barvu podle různých epoch, od bílé záře Věku bohů až k rudému světlu moderní doby.

Střecha byla ještě výš než v tanečním sále v Brooklynském muzeu, rozlehlý prostor osvětlovaly zářící energetické koule a poletující hieroglyfy. Vypadalo to, jako by někdo ve stavu beztlíže odpálil pár kilo dětských lupínků, a všechny ty barevné sladké kousky zvolna pluly vzduchem a narážely do sebe.

Doletěla jsem na konec místnosti nad stupínek s faraonovým trůnem. Bylo to čestné místo, od pádu Egypta prázdné, ale o stupínek níž seděl vrchní lektor, mistr Prvního nomu, vůdce Domu života a můj nejneoblíbenější mág: Michel Desjardins.

Neviděla jsem monsieura Nádheru od našeho útoku na rudou pyramidu a překvapilo mě, jak moc zestárl. Stal se vrchním lektorem teprve před několika měsíci, ale v mastných černých vlasech a rozeklané bradce mu už byly vidět šediny. Unaveně se opíral o hůl, jako by ho kápě vrchního lektora z leopardí kůže, kterou měl kolem ramen, tížila jako olovo.

Nemůžu říct, že mi ho bylo líto. Nerozešli jsme se v dobrém. Víceméně jsme spojili síly k porážce boha Sutecha, ale pořád nás považoval na nebezpečné a škodlivé mágy. Varoval nás, že pokud budeme dál studovat stezky bohů (což jsme dělali), při příštím setkání nás zničí. Takže jsme neměli chuť zvat ho na čaj.

Obličej měl ztrhaný, ale oči se mu pořád zlověstně leskly. Studoval krvavě rudé obrazy v závěsech světla, jako by na něco čekal.